

463. Krisztus felment a mennybe

Imádkozzuk a 96. éneket:

*Krisztus mennybe fölme, hogy nekünk helyt szerzene.
Ül Atyjának jobb felől, mindeneknek Ura lőn.
Kapuját a mennynek szélesre tárta Emberi nemnek.*

*Krisztus meghalt bűnünkért, föltámadott lelkünkért,
Megjelenék Péternek, és az ötszáz híveknek.
Kapuját a mennynek szélesre tárta emberi nemnek.*

A szemlélődő ima útjainak megismerésében most áttérünk a XII. Fejezetre, a szentháromságos egy Istennel való végleges egyesülés imaállapot tárgyalására. Ez ugyanis majd a mennyei életben valósul meg.

Mit tudunk erről az életről? Mi az, ami az imádságunkban megközelíthető?

I. Hogyan fordulhatunk Istenhez, az ég és föld Teremtőjéhez, az ég Urához, Istenéhez?

A XIX. század második felében a szent Oroszországban volt egy **egyszerű zarándok**, akinek elbeszéléseit nyilván az **Áthosz-hegyi szerzetesek** foglalták írásba. Ennek az elmélkedő leírásnak a célja a Jézus-ima megismertetése és népszerűsítése. Ez a zarándok mindenfelé járt a templomokban, mert azt akarta megtanulni: *Hogyan kell szüntelenül imádkozni?* (vö. Lk 18, 1), ahogyan ezt Jézus ajánlotta. A sztárec, a lelki atya végül is ezt a sokat kereső embert megtanította annak az imának az ismételtetésére, az ajkain keresztül az értelmébe és a szívébe, az életébe való beengedésére, amit Jézus-imának mondunk: ***Uram, Jézus Krisztus, élő Isten Fia, irgalmazz nekem, szegény bűnösnek!*** Ez a zarándok akármerre járt, napjában sokszor elmondta ezt az imát. Ennek a kis könyvnek az első része – amely dr. Konzeczký Richárd bencés atya fordításában jelent meg – azzal fejeződik be: a zarándok a sok-sok földi zarándokút azon szakaszán, ameddig eljutott, elindul Jeruzsálembé, mert ott találkozni akar Úr Jézussal, Akinek az irgalmát kéri.

Ez a gondolat – hogy a zarándok elindul Jeruzsálembé – a mostani elmélkedésünk sorozatának a kiinduló gondolata, mert nemcsak a földi zarándokútról van szó, Jeruzsálembé, abba a városba elmenni, ahol Jézus 2000 évvel ezelőtt élt, hanem a mennyei Jeruzsálembé akarunk eljutni! (vö. Jel 3, 12).

Amikor először olvastam ***A zarándok elbeszélései*** című könyvecskét, akkor még nem készült el az egész fordítás. Ez a kiadás azzal az eseménnyel zárult, hogy a zarándok elindult Jeruzsálembé. A szívemben akkor olyan konkrét vágy fogalmazódott meg: „De jó lenne tudni: ez az Istent kereső zarándok hogyan találkozott Jeruzsálemben, a földi városban Jézussal? Mit élhetett meg, amikor végül is a földi zarándokút végén eljutott a mennyei hazába?”

Ezt a vágyat **indítsuk fel mi is most: szeretnénk oda eljutni, ahova Jézus elment**, ahova a mi nagy jó Pásztorunk előttünk ment a mennybe vezető úton. Az utat ismerjük, hiszen Jézus világosan megmondja: „*Én vagyok az Út...*” (Jn 14, 6). Tehát **minél jobban bekapcsolódik az életünk Krisztusba, annál inkább Vele tudunk lenni** nemcsak itt a földi életben, hanem már Vele lehetünk **a mennyei életben is**.

Most csendesen elmélkedve indítsuk fel ezt a vágyat a szívünkben: **Szeretnénk már mi is a mennyben levő Jézussal találkozni, Vele együtt lenni!**

Dr. Gaál Ferenc dogmatika professzor könyve alapján tegyük föl a kérdést:

II. Honnan tudjuk, hogy Jézus felment a mennybe?

Az apostoloktól, a Szűzanyától, meg még vagy százötven hívőtől, akik – Lukács tudósítása szerint – kikísérték Jézust az Olajfák-hegyére (Lk 24, 51). Megismételte számukra a missziós parancsot: *Menjetek, tegyetek tanítványommá minden népet!... Tanítsátok őket mindannak megtartására, amit parancsoltam nektek!* (Mt 28, 19-20). *Legyetek tanúim nemcsak Jeruzsálemben, és annak környékén, Júdea tartományban meg Szamáriában, Izrael földjén, hanem az egész világon!* (vö. ApCsel 1, 8). Megígérte azt is: *Elmegyek, és helyet készítek nektek. Ha elkészítettem a helyet, akkor eljövök és elviszlek magammal benneteket, hogy ti is ott legyetek, ahol én vagyok!* (Jn 14, 3). Azután megáldotta őket. Egyszer csak a tanítványok azt látták, hogy **Jézus a szemük láttára felemelkedik a földről az ég felé. Amint nézték, alakját felhő takarta el** (ApCsel 1, 9).

A mennybemenetel leírását Lukács még az *Apostolok Cselekedeteiben* is megismétli (ApCsel 1, 2-9). A többi evangélista csak Jézus feltámadásának tényét rögzíti, mert az ő feladatuk az volt, hogy Jézus életéről, tanításáról, szenvedéséről és feltámadásáról adjanak tanítást. Az ősegyház pedig tankönyv nélkül is tudta, hogy mi történt a feltámadt Jézussal a negyvenedik napon.

Egy modern hasonlattal úgy lehet mondani: Nekik nem kellett kotta, hogy annak alapján énekeljék végig Jézus életét. Kotta nélkül is tudták. Segédtankönyv nélkül is ismerték, hogy az a Jézus, Akit Poncius Pilátus a keresztre feszítettett, harmadnapra feltámadt, velük volt, s azután mennybemenetele előtt tanítani küldte őket. Ennek alapján el is mentek **az apostolok**, hogy a világban a mennyei életről **tegyenek tanúbizonyságot: „Van mennyország. Isten ebbe a mennyei hazába vár bennünket haza”**

III. Hogyan lehet az evangéliumot, a krisztusi örömhírt így lehet a legegyszerűbben összefoglalni?

a) **Van Isten!**

b) Ez az Isten szentháromságos **Szeretetközösség.**

c) Ez az **Isten szeret bennünket, és azért teremtett, hogy az Ő szentháromságos szeretet-közösségében, a mennyei hazában örökre Vele lehessünk.**

Lukács apostol– aki az *Apostolok Cselekedeteinek* is a szerzője, – szisztematikusan össze akarta kötni Jézus tanítványainak a működését Mesterük életével, tanításával. Ezért kezdi az *Apostolok Cselekedeteinek* a történetét a feltámadt Jézus megjelenéseivel, illetve a mennybemenetel eseményével.

Jézus tehát a negyvenedik napon az Olajfák-hegyén válik el tanítványaitól. Felemelkedik, és felhő takarja el szemük elől. Utána angyali jelenés adja tudtukra, hogy valóban *a mennybe ment, és újra eljön a világ végén* (ApCsel 1, 11).

A leírásban kétségtelenül van szemléltetés. Nehéz eldönteni, mennyi a katechetikai, vagyis hittani képszerűség, és mennyi a tárgyi jelkép, amellyel Jézus maga nyilvánította ki a természetfeletti valóságot. Ha a feltámadását érzékelhető megjelenésekkel igazolta előttük, nincs

joguk kételkedni abban, hogy végleges eltávozását is hasonlóképpen adta tudtukra. A jelenet elegendő volt ahhoz, hogy teljesedni lássák a Zsoltáros jövendölését: *Isten az Ő jobbára ülteti, és megdicsőíti a Messiást* (Zsolt 109, 1), ahogyan ez a zsoltárban van megírva. Ez a latin számozás, mindig a latint használjuk.

A felhő az ószövetségi szövegekben is Isten transzcendenciájának a jele; vagyis kinyilvánítja, és egyszerre el is takarja Istent,

- Aki nagyobb nálunk,
- Aki meghaladja a mi emberi befogadóképességünket,
- Aki több nálunk, de ugyanakkor közölni is akarja magát velünk.

Az apostolok és a tanítványok jól tudták azt, hogy itt nem arról van szó, hogy az egeken csak úgy keresztülvonul egy felhő, beborítja Jézus alakját, és attól kezdve nem látják. Mert ha az csak egy felhő lett volna, közönséges felhő, akkor a szél járásával az tovahalad, és a nap ereje újra láthatóvá teszi a köd, a felhő által addig eltakart tárgyakat, személyeket. Az apostolok és a tanítványok azonban tudták, hogy **a felhő Isten jelenésének a jele**. Ők az ószövetségi prófétákhoz jártak hittanórára, megtanulták, hogy ennek a láthatatlan Istennek a valóságos jelenlétét hogyan lehet felismerni. Ahogyan Mózes az égő csipkebokorban, vagy a Sinai hegy magasában a választott nép tagjai látták a felhőt, és hallották belőle Isten hangját; úgy az apostolok is tudták: itt **valami rendkívül fontos dolog valósult meg** az ő életükben: **Szemtanúi lehettek** annak, hogy kinyílt a mennyország!

Jézus mennybe menetele azt jelenti: **Ő nemcsak megnyitotta a maga számára a mennyei hazát, hanem nyitva-hagyta a mi számunkra is!** Mi is majd Vele lehetünk abban a másik hazában, ahol már nemcsak rejtett módon, a hit által ismerhetjük meg Istent, hanem a szemtől-szembe való szemléléssel is, színről-színre láthatjuk. Szent Pál apostol is a szeretet-himnuszban azt mondja: *Most még csak a hit által ismerjük Istent, akkor majd úgy fogjuk látni, amint van!* (vö. 2 Kor 5, 7? 13, 5). Majd az Ő isteni mivoltát szemlélhetjük (*Dogmatika*, 345-356. oldal).

Ezért akarunk a szemlélődő ima útjain ebben az esztendőben **bekukucsálni a mennyországba**. Szeretnénk jobban megismerni valamit abból, amit itt a földi életben megismerhetünk:

1. Hogyan él Jézus az Ő emberségével a Szentháromság mennyei életében? Illetve megismerni, hogy milyen lesz az, amikor Jézus eljön, személy szerint megszólít bennünket, és hív, hogy a szívére ölelhessen, hogy örökre ott lehessünk Isten mennyei országában az egyetlen közvetítő, Jézus Krisztus által.

2. Miért írja Lukács, hogy Jézus negyven nap után ment fel a mennybe? (vö. ApCsel 1, 1). Ha most én megkérdezném, hogy mit csinált X vagy Y testvérünk 40 nappal ezelőtt, azt hiszem, vakarhatnánk a fejünket, hogy is volt az a 40 nap, melyik is az a nap, mi történt? Legfeljebb a naptárban utána nézünk, számolgatjuk: 20, 30, ja 40, 40. nap, hol voltam?

A Biblia szóhasználatában a **40 nap** emlékeztet Mózes és Illés történetére, vagy éppen magának Jézusnak a böjtölésére. A régies stílusának megfelelően **valószínűleg csak kerek szám akart lenni**, egy általánosan meghatározható időtartam. Nem 40 x 24 órát, hanem azt a szakaszt, amelyet Mózes vagy Illés Istennel töltött el; vagy Jézus a keresztsége után mintegy elragadtatva a Mennyei Atya szeretetétől, amely Őt a Szentlélekben szeretett Fiának nevezte, ezt az időt Ő Istennel töltötte el az Ő Atyjával.

Feltámadásában Jézus minden dicsőséget megkapott, amit **a Mennyei Atya jobbjára ülés dicsősége** jelenthet. Hiszen **akit meg akarunk tisztelni, azt a jobbkra engedjük**. Tehát a mennybe-menetele leírása inkább csak a feltámadás utáni jelenések lezárása akar lenni. Eddig találkozhattak a földön is szemtől-szembe a feltámadt Jézussal. Most ez egy következő lépcsőfokkal magasabb dimenzió lesz. De Jézusnak joga volt ahhoz, hogy a természetfeletti állapot részletekbe menő bemutatásával vezessen bennünket a hitre. Még nem a szemlélésre. **A tanítványoknak is el kellett hinniük, hogy Jézus a mennybe felment**. Még csak a felhő magasságáig láthatták, amely azután eltakarta a szemük elől. Hittel hitték, hogy beteljesedett az, amit Jézus megjövendölt: „*Fölmegyek az én Atyámhoz, és a ti Atyátokhoz*” (Jn 20, 17).

Az örökkévalóságnak és a hit világának összefüggését egy német teológus, Lo Fingh így jellemzi: A megjelenések ismétlődésében mindig ugyanaz a túlvilági dolog fejeződik ki. **A kinyilatkoztatások történetileg különböző események, de a kinyilatkoztatott dolog ugyanaz marad**. Legfeljebb arra kell gondolnunk, hogy a túlvilági állapot teljessége a mi világunkba sohasem vihető be egészen. Ezt 1963-ban írta Krisztus mennybemeneteléről.

Ezért a szentírásmagyarázóknak nem szabad Jézus egyik megjelenési formájából a másikat magyarázni. Például: hogyan jelent meg Saulnak a damaszkuszi úton (ApCsel 9,), vagy a jeruzsálemi megjelenését feltámadása után. Mindegyik egy-egy mozaik, amely a teljes képet mutatja. A hitre segít. *Mi itt a földön még nem a szemlélés állapotában vagyunk, hanem a hit állapotában* (vö. 2 Kor 5, 7). Pontosan ez **a hit** lesz az, amely majd **mennyei jutalmat érdemel ki a számunkra**. A hit az érdem. Tehát elhinni azt, hogy Isten van, hogy Isten jó, hogy Ő szentháromságos nagy Valóság, hogy ebbe a szeretetközösségbe bennünket hazavár a mennybe, ez egy **érdemszerző cselekedet**. Jutalomra méltó. **Mi lesz a jutalma? A mennyországi élet**, amellyel Isten megajándékozza az embert. A mennyország ugyanis nem valami határral körülírható ország, ahová csak megfelelő vámvizsgálat, vagy belépési díj megfizetésével lehet bejutni az országhatárokon, hanem **nincs más örök élet, mint egyedül Isten!**

Jézus a főpapi imában mondja: *Az örök élet az, hogy megismerjenek Téged, Mennyei Atyám* (Jn 17, 3). Vagyis **örökre** részesedhessenek az emberek a szentháromságos Isten életében. Aki a mennyországba jut, az tulajdonképpen Istenbe jut. A mennyországba eljutni akaró ember arra vágyódik, hogy *Istenben élhessen, illetve Őbenne Isten éljen!* (Jn 17, 21).

3. A feltámadt Krisztus megjelenései, illetve az Ő mennybe menetelének leírása összhangban van a kinyilatkoztatás természetével. Ha Isten a mi világunk jelein keresztül hírt ad magáról, akkor a jelek legalább annyira eltakarják, mint amennyire megismerhetik Őt. Ezért a hit homálya itt sem oldható fel. A feltámadt Krisztus megjelenései egyszerre igazolják, hogy **Jézus jelen van itt a földi életben, de azt is, hogy Ő a természetfeletti világhoz tartozik**. A feltámadt Krisztus élete, az élő Krisztus testileg megtapasztalható, mégis a szellem törvényeit követi. János evangélista leírja, hogy maga Jézus szólítja fel a hitetlenkedő Tamás apostolt: *Itt a kezem, nézd meg az oldalamat, rajta a sebeim!* (Jn 20, 27). Tehát megtapasztalható Jézus emberi, fizikai mivolta feltámadt állapotban is. **Bármennyire is ismerték az apostolok, mégis ismeretlen maradt számukra**. Nemcsak úgy, hogy *Mária Magdolna kertésznek nézte a feltámadt Jézust* (vö. Jn 20, 15). Nemcsak úgy, mint az emmauszi tanítványok: egy vándorló idegennek, hanem úgy is, hogy az apostolok még akkor is hitetlenkedve fogadták a feltámadt Jézust, amikor Húsvétvasárnap este megjelent nekik az utolsó vacsora termében, ahol együtt voltak. Jézus a szemükre is hányta a hitetlenkedésüket. A tanítványok észbe kaptak, és kezdték megtanulni, hogy ők már a feltámadt Jézussal állnak szemben.

Jézus rejtőző Istenség. Az Ő isteni természete olyan, hogy el van rejtve a mi emberi szemünk előtt, mert **áthatolhatatlan Világosságban él, megközelíthetetlen szentségben, mint ahogyan a felhő mögül is ragyog a nap fénye,** érkezik hozzánk a sugárzása. Az ember nem látja a napot, de ugyanakkor mégis érzékeli a világosságot, a fényt, a meleget, amely életet fakaszt, életet ad.

Jézus végeredményben azt akarta bemutatni, amit mi az emberi élet céljának, görög szóval *eszkatológiának* nevezünk, szó szerint a végső dolognak.

Mi is történik majd a földi életünk végén, illetve az emberiség történelme beteljesedésének a napján? Azon **az utolsó napon, amikor mindenki meglátja, hogy az Úr elérkezik az angyalai kíséretében, és feltámasztja a megholtakat, és megítéli őket, kinyilvánítja az Ő ítéletét.** Az emberek mindnyájan látják, hogy ez a halált legyőző, mennybe ment Krisztus, mint Isten Fia az Atyával együtt a Szentlélekben mindnyájunk Ura, ítélő Királya, Aki a jóknak felmentést ad: *Jöjjetek, Atyám áldottai!* (Mt 25, 34). Milyen jó, amikor egy bírósági tárgyalás végén az az ember, akit perbe fogtak, felmentést kap!

Jézus tulajdonképpen már a túlsó parton áll, a másvilágból közeledik, amelyet mennyországnak hívunk. Ezért a földön megtapasztalható jelenléte bizonyosságot vagy kételkedést, örömet vagy félelmet válthat ki. Mindez tükröződik az apostolok viselkedésén. Szabadon mutatja meg magát, szeretettel közeledik, és így alkalmat ad arra, hogy az ember hite is szabad állásfoglalás legyen, bár a kételkedés, a csodálkozás, a meghatódottság fokozatain át elérkeznek a hit megvallásához.

Az, amit az apostolok, a tanítványok Jézus feltámadása után a megjelenések alkalmával megtapasztaltak, az tehát teljesen összhangban van azzal, hogy Ő a földi életből, közülünk elment a mennyi életbe. Az apostoloknak itt a földön is hittel kellett elfogadniuk, hogy a köztük élő názáreti Mester az Isten Fia. Amikor Szent Péter is vallomást tesz Jézus kérdésére: *És ti kinek tartotok engem?* (Mt 22, 42). Akkor azt mondja: *Mi hittünk, és megismertük, hogy Te vagy az Isten Fia!* (Jn 6, 69). Az apostolok is a hit által ismerték meg Jézusban Istent. Akkor Jézus emberi mivolta takarta el a szemük előtt az Istenségének a jelenlétét, a második isteni Személy köztünk élését. De **a hit által mégis meggyőződést szerezhetek Jézusnak nemcsak emberi mivoltáról, hanem mennyországi életéről is, amelyet a mi életünkben, közösségünkben is meg akar mutatni, valósítani.** A mennybe ment Jézus állapota ugyanilyen, de most már nem a hús és a vér, az emberi test köntöse takarja el a benne lakozó emberi lelkét és a második isteni Személyt, hanem az a felhő, amely a mennyország határa – vagy így is mondhatjuk –, a mennyországban lakozó Isten jelenlétének a kinyilvánítása. A felhő mögött ragyogó nap bizonyossága segít a hit bizonyosságára a mennybe felment Jézussal kapcsolatban is.

4. A feltámadt Krisztus a mi megdicsőülésünknek is példaképe. Úgy vezet el minket is a feltámadásra, hogy saját életében részesít. Ez a Szent Pál apostol az általános feltámadás igazolására nem is használ mást. *A Korintusi levél* 15. fejezetében sok részletet taglal a feltámadt Krisztussal, illetve a mi feltámadt életünkkel kapcsolatban. A mi örök életünk természetét is a feltámadt, és mennybe felment Krisztus állapotából kell levezetnünk és kiolvasnunk. Ezért **szeretnénk többet tudni arról, hogy milyen volt a feltámadt test, milyenek voltak az Ő életmegnyilvánulásai.**

Ezen a vonalon azonban nem mehetünk tovább, mint Szent Pál apostol ment. Tehát a megismerés, a földi dimenziók és a mennyi valóság szembeállításából tudjuk jobban megérteni. Szent Pál azt mondja: *A földi test dicstelen, amikor meghal. A földi test romlandó, amikor kiköltözik belőle a lélek* (vö. 1 Kor 15, 42). A meghalt ember teste erőtlenné, még a kisujját se tudja mozdítani. Az ember teste az érzékszervekhez van kötve, és ezt szembeállítja a feltámadt

Krisztus testének a tulajdonságaival. **A feltámadt krisztusi test ugyanis dicsőséges, romolhatatlan.** Ki tudja nyilvánítani az erejét, és **megnyilvánul benne** már nem a testileg kötött érzékek stílusa, hanem **a szellemiség uralma.**

Csak egy konkrét eseményre gondoljunk: a feltámadt Krisztus sírja elől *a kő el lett hengerítve* (Mk 16, 4). Az a kő, amelyet egy ember nem tudott volna elmozdítani. A feltámadt test ilyen emberfeletti teljesítményre képes.

5. A feltámadt Krisztus együtt eszik és iszik a tanítványaival, beszél velük, megmutatja sebhelyeit. De ezek a részletek csak a megjelenés valóságát jelzik, nem pedig azt, hogy Neki a feltámadt testében is szüksége van táplálékra, vagy hogy a sebek valóban megmaradtak, mint sebek. Afelől azonban nincs kétség, hogy **a feltámadt Krisztusban az egész ember kiteljesült, és tökéletessé lett a test és lélek ember.** Ez a kiteljesedés magasabb szintet jelent, és ezt csak a szellem felsőbbrendűségével lehet kifejezni. Ezt a változást ebből a földi életből az örök életbe felemeltetett ember megdicsőült – modern szóhasználattal úgy lehetne leírni: **Jézus személyes energiái a halálban nem vesztek el, hanem a feltámadás életében még fölségesebb összhangban jelentkeztek.** Mert tulajdonképpen a Húsvétvasárnap hajnalban feltámadt Jézus élete már mennyei élet, vagyis nem különbözik attól, amit az apostolok a mennybe-menetel alkalmával élhettek meg, ismerhettek meg. Krisztus az Ő húsvétvasárnapi feltámadása óta ott ül az Atya jobbján emberi mivoltában is megdicsőítve. Ezért azután **apostolai most már nagyobb hitelt adnak szavának, parancsainak. Jézus követelményeit kötelezőnek érzik magukra nézve, de egyben a szeretetét is melegebbnek, átfogóbbnak, bátorítóbbnak. A feltámadt Krisztus nem szemrehányással közeledik a hitetlenkedő tanítványokhoz.** Nemcsak Tamáshoz, a többiekhez sem. **Senkit sem von felelősségre,** hanem *kiegyenesíti a megroppant nádat, lángra lobbantja a füstölgő mécsbelet* (Iz 42, 3), és **összefogja, egy házba gyűjti azokat, akik szétszóródtak.** Péternél, erről a Jézust tagadó, tagadását esküvel megerősítő emberről sem azt olvassuk, hogy Jézus mennyire számon kéri tőle a főapostolhoz méltatlan viselkedését, hanem **a szeretetet akarja belőle kicsiholni. Háromszor is kérdezi: „Szeretsz te engem?”** (Jn 21, 17). Ez a feltámadt Krisztusnak a stílusa.

Ez a jelzés arra, hogy a mennyei hazában Jézus hogyan fordul felénk. **Itt a földön kell megvallanunk nekünk is a szeretetünket!** Nemcsak egy földi élet adatott ennek a szeretetnek a megvallására, nem csupán háromszor, nem csupán hétszer, vagy hetvenszer hétszer, hanem életünk minden napján. **Ha Isten szeretete eluralkodik bennünk, akkor már a földi életünkben is mennyei életet élhetünk!** Hiszen az az örök élet, ha **Istennek a szentháromság örök szeretetében részesedhetünk.**

Ehhez a gondolathoz hadd idézzek XVI. Benedek pápánk beszédjéből egy részletet, amelyet 2012. július 13-án mondott. A római katolikus főpap egy protestáns teológust idéz, Albert Schweizert, a Nobel békedíjas orvos-professzort. Schweizer azt mondta: **„A misztikus Isten szerelmese!”** Ebből levonhatjuk azt a következtetést: **Isten szerelmesének az Úrral való mély és mindennapi kapcsolata erőt ad neki ahhoz, hogy minden napját Krisztusnak és Egyháza építésének szentelje.**

Mindnyájunk számára nagyon fontos a hűséges és napi kapcsolat Istennel, mert csakis ezáltal válunk képessé arra, hogy szembenézzünk az előttünk álló földi élet viszontagságaival. Péter apostol mondja: *Sok viszontagság után jutunk be az örök életre* (ApCsel 4, 22). **Minél több helyet adunk itt a földi életben az imának, annál jobban megérezzük Isten szeretetének életformáló erejét. örök életet ajándékozó erejét.** Az a szeretet, amelyet itt a földön megélhetünk, **folytatódik, belenő a mennyei életbe.** Ahogyan az ember élete nem múlik el a földi létünk befejezésekor, úgy az a szeretet is, amely a lelkünkben kibontakozott egy

földi életen át, belenövekszik a mennyei életbe. Ezért azután ez számunkra egy nagy-nagy erőforrás, biztonságtudat. A földi életünk nem egy reménytelen elmúlás, nem a nihilbe, a semmibe való lépés borzadálya következik **a halál pillanatában**, hanem **az örök élet kapujának a kitérülése** – vagy mondjuk így inkább – **Isten szívének a feltárulása, amellyel befogadja azt, akit erre az örök szeretet életére teremtett.**

Befejezésül imádkozzuk a 95. számú éneket:

*Krisztus a mennybe fölmenne, alleluja, alleluja.
Egeknek élő Istene. Alleluja, alleluja!*

*Fölnéztek az apostolok, alleluja, alleluja, alleluja, alleluja.
És zengtek fényes angyalok: Alleluja, alleluja.*

*„Mit álltok itt, ti férfiak? Alleluja, alleluja!
Miért e néma bámulat?” Alle-, alleluja.*

*Ki most az égbe szálla fel, alleluja, alleluja!
Egykor mint bíró így jön el! Alle-, alleluja!*